

II.

Hvad angaar Forslaget om Lov til Menighedsraad, udtaler Landemodet, at det anser Menighedsraad for et naturligt Led i en Kirkeforfatning, men deres Gavnlighed afhænger af, 1) at der fastsættes de rette Betingelser for Valgret og Valgbarhed, 2) at de samtidig fortsættes i en kirkelig Forfatning, der danner det nødvendige Baand imellem de enkelte Menigheder. Derfor ønsker Landemodet hverken det foreliggende Forslag eller sine egne Ændringsforslag vedtagne, med mindre der samtidig tages Bestemmelse om en Kirkeforfatning.

Hvad Enkelthederne angaar, finder Landemodet, at Medlemstiden (§ 6) bør være ikke 3 men 6 Aar, og at Erklæringerne, der betinge Valgret og Valgbarhed bør formuleres omtrent saaledes: a) Jeg undertegnede, der er døbt med den kristne Daab og regner mig som Medlem af den danske Folkekirke, begærer mig herved optaget paa Listen over de kirkelig valgberettigede i N. N. Sogn. Jeg tilhører ikke noget Samfund udenfor Folkekirken. b) Jeg undertegnede, der er valgt til Medlem af Medlem af Menighedsraadet for N. N. Sogn, lover herved at udføre det mig betroede Hverv i Troskab mod vor evangelisk-lutherske Folkekirke og i Overensstemmelse med dens Forskrifter.

Hvad Præstevalget angaar, slutter Landemodet sig til Tanken om at give Menighederne Indflydelse paa dette. Landemodet ønsker dernæst, at det maa foregaa saaledes, at de kirkelige Autoriteter blandt de indkomne Ansøgninger udtage tre, blandt hvilke Menigheden ved en almindelig Afstemning af alle de kirkeligt valgberettigede vælger den ene. Men Valgprædikenen ønsker Landemodet forbudt, og det vil finde det heldigt, at Præsterne gentager deres Simoniløfte ved Tiltrædelsen af hvert nyt Embede. Ligeledes vil Landemodet anse det for heldigt, om Antallet af de i Lovens § 31 nævnte kongelige Kald blev betydelig forøget ved at, hvor der i et Sogn er flere Embeder, disse besættes skiftevis med eller uden Menighedens Medvirkning.

Samtidigt udtaler Landemodet Ønsket om, at der søges gennemført en Præstelønningslov for at raade Bod paa den Uretfærdighed, som den ny Kaldelsesmaade ellers vil medføre i økonomisk Henseende.

Landemodet kunde desuden ønske at udtale sig om flere Enkeltheder, hvad imidlertid den knappe Tid forbyder, hvorfor man blot skal henpege dels paa det formentlig ganske ukirkelige i, at en Biskop ifølge § 5 skal kunne stævnes, fordi han i Embeds Medfør efter Lovens Bud udelukker en Person fra Nadveren, dels paa de store praktiske Vanskeligheder, som vil opstaa ved Ordningen af de kirkelige Valg, da det dertil fornødne Arbejde selvfølgelig især i Byerne ikke kan lægges over paa Præsterne, og da der maa anvises Midler til Dækning af de med Valget følgende Omkostninger.

III.

Hvad angaar Forslagene til Lov om Kirkers Brug og om Valgmenigheder, anser Landemodet det for heldigt, at der, hvis Lovene skulle vedtages, træffes visse Forsigtighedsforholdsregler, der hindre overilet Dannelse af Valgmenigheder. Saaledes kunde det jo bestemmes, at der ikke maatte anerkendes nogen Valgmenighed i et Sogn i det Aar, der følger efter Kaldelsen af en ny Sognepræst. Men iøvrigt vil disse Love føre ind i saa vanskelige, uprøvede og ejendommelige Forhold, at de næppe noget Steds have deres Sidestykke, og der vil ved deres Gennemførelse særlig i de store Byer kunne fremkaldes saa mange Vanskeligheder, at Landemodet ogsaa her maa udtale sit Ønske om, at disse forviklede Forhold maa blive gjorte til Genstand for en indgaaende Behandling i en kirkelig Forsamling.

*

*

*

Saaledes vedtaget paa Aarhus Stifts udvidede Landemode den 3die Juli 1902.

Paa Landemodets Vegne:

Joh. Clausen.